

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Ladislava Hejtmánka a soudkyň JUDr. Naděždy Treschlové a Mgr. Martiny Weissové ve věci

žalobce: **xxxxxx**
zastoupený advokátem Mgr. Václavem Voříškem, sídlem Praha 8, Ledčická
649/15

proti

žalovanému: **Ministerstvo dopravy**, sídlem Praha 1, nábreží Ludvíka Svobody 1222/12

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 9. 2018, čj. 844/2018-160-SPR/4,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění

[1] Žalobce napadl shora uvedené správní rozhodnutí, kterým bylo změněno prvostupňové správní rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy ze dne 7. 9. 2015, čj. MHMP 1598206/2015, v odůvodnění ve formulaci skutkové věty. Ve správním řízení bylo pravomocně rozhodnuto o tom, že se zamítají námitky žalobce jako neodůvodněné a provedený záznam 12 bodů v bodovém hodnocení řidiče ke dni 3. 10. 2014 byl potvrzen podle ust. § 123f odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále také jen „zákon o provozu na pozemních komunikacích nebo zákon“).

[2] Žalobce napadl rozhodnutí v celém rozsahu a domáhal se jeho zrušení, včetně zrušení prvostupňového správního rozhodnutí, a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. V žalobě uvedl tyto žalobní body. Poukázal, že v odvolacím řízení vznesl námitku podjatosti všech oprávněných úředních osob žalovaného a ministra dopravy, o níž nebylo rozhodnuto a žalovaný se k ní vyjádřil pouze v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Namítá rozpor s právním názorem Nejvyššího správního soudu z rozsudku ze dne 14. 5. 2015, čj. 5 As 96/214-37, sp. zn. 7 As 281/2016, ze dne 13. 2. 2015, čj. 7 As 158/2014-30. Jádrem námitky podjatosti byla pochybnost o tom, zda žalovaný své úředníky finančně či jinak nemotivuje formou odměn k tomu, aby zamítali podaná odvolání, kde tyto pochybnosti v žalobci vyvolaly informace dostupné na webovém serveru; okolnost, že se žalovaný nevyjádřil k navrženému doplnění dokazování, považuje za rozpornou s názorem, který uvedl Ústavní soud v nálezu ze dne 6. 6. 2006, sp. z n. IV. ÚS 335/05. Upozornil, že podobná námitka byla vznesena v desítkách řízení, ani v jednom žalovaný neprovedl příslušné dokazování, žalobce se domnívá, že žalovaný má co skrývat, když takový postup přiznala i finanční správa (odkazuje na článek na serveru www.ihned.cz). V námitce podjatosti skutečně žalobce v odvolání uvedl jako subjekt starostu, bylo z ní však zřejmé, že směřuje vůči ministru dopravy, který sice v tomto správním řízení nerozhoduje, ale podle jeho názoru měl systém odměňování fungovat na jeho pokyn, přičemž by se tento systém snažil zatajit. I kdyby nebylo možné vznést námitku podjatosti proti ministrovi, stále o ní rozhodoval subjekt, který o ni rozhodnout nemohl (oprávněná úřední osoba), ale měl o ní rozhodovat ministr dopravy, která nebyl ani oprávněn rozhodovat o její včasnosti, kterou může konstatovat jedině představený této osoby. Nesouhlasí s tím, že by se mělo jednat o nedůvodnou námitku z hlediska ust. § 14 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále také jen „*správní řád*“), poukázal přitom na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 6. 2011, čj. 7 As 83/2010-63, a ze dne 10. 8. 2016, čj. 6 As 190/2015-80.

[3] V dalším žalobním bodě uvádí, že mu bylo znemožněno podat námitku podjatosti proti konkrétní úřední osobě, když v odvolání podle ust. § 15 odst. 4 správního řádu žádal, aby mu žalovaný sdělil, která konkrétní úřední osoba bude o něm rozhodovat, což neučinil. Domnívá se, že šlo o účelový postup, který spatřuje pravděpodobně v tom, že se žalobce nechal zastoupit zmocněncem, který je ze strany žalovaného opakovaně osočován z obstrukčního jednání, kdy ten vystupuje jako obhájce v desítkách, či spíše stovkách, řízení se značným úspěchem. Uvedl, že vznáší námitku podjatosti proti oprávněné úřední osobě, neboť neposkytnutí informací o oprávněné úřední osobě a tím znemožnění podat námitku podjatosti bylo účelové. Poukázal na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 31. 5. 2018, čj. 30 A 197/2016-34.

[4] V dalším žalobním bodě namítl, že dosažení celkového počtu 12 bodů již bylo prekludováno, kdy podle zákona č. 250/2016 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále také jen „*zákon o přestupcích*“), je prekluzivní lhůta 1 rok, lhůta se může přerušit, maximálně však může řízení o přestupku trvat 3 roky. Vybodování tak prekludovalo nejpozději tři roky od dosažení celkového počtu 12 bodů, ke kterému mělo dojít dne 13. 3. 2014, k prekluzi tak došlo nejpozději 13. 3. 2017. Podle názoru žalobce však k prekluzi došlo již dne 2. 4. 2015, tedy rok od zahájení řízení, neboť po celou dobu byl správní orgán nečinný. Odkazuje na ust. § 112 odst. 1 zákona o přestupcích, kdy skutková podstata dosažení celkového počtu 12 bodů byla do účinnosti zákona o přestupcích jiným

správním deliktem, jak dovodil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 30. 9. 2015, čj. 6 As 114/2014-55, obdobně rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 27. 9. 2018, čj. 5 A 70/2018-27-29. Od 1. 7. 2017 je tak samostatná skutková podstata dosažení celkového počtu 12 bodů podle ust. § 123c zákona o provozu na pozemních komunikacích přestupkem. Vzhledem k tomu, že podle dřívější právní úpravy vybodování neprekludovalo, nová právní úprava je tak pro pachatele příznivější a má být s ohledem na zásadu *in mitius* použita. Dále uvádí, že je nespravedlivé, aby odpovědnost za vybodování nikdy neprekludovala, když dochází k prekluzi závažnějších trestných činů. Uvádí, že žalovaný rozhodl o odvolání až po třech letech od jeho podání a téměř po čtyřech letech od naplnění skutkové podstaty. Namítá porušení právní jistoty, poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 9. 2014, čj. 9 As 33/2014-53, nebo nálezy Ústavního soudu ze dne 21. 9. 2015, sp. zn. Pl. ÚS 18/14. Nesouhlasí s vypořádáním této jeho námítky v odůvodnění napadeného rozhodnutí s odkazem na ust. § 112 odst. 1 zákona o přestupcích, když žalovaný neuvedl, proč by se nemohlo jednat o přestupek. Tuto část odůvodnění považuje za nepřezkoumatelnou pro nedostatek důvodů.

[5] V dalším žalobním bodě namítá porušení zásady bezprostřednosti a práva na přítomnost při projednání věci podle ust. § 51 odst. 2 správního řádu, neboť oba správní orgány provedly dokazování, aniž by daly žalobci možnost se ho zúčastnit, tuto námitku uplatnil v odvolacím řízení. Nesouhlasí s tím, že žádné dokazování mimo ústní jednání nebylo prováděno, neboť v takovém případě nemůže správní orgán zjistit vůbec skutkový stav, určité dokazování (seznámení oprávněné úřední osoby s podklady rozhodnutí) fakticky proběhnout muselo. Nesporuje, že byl vyrozuměn o tom, že se mohl vyjádřit k podkladům rozhodnutí, to však nenapravuje shora uvedenou vadu řízení. Poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 7. 2016, čj. 9 As 139/2015-30, a na nálezy Ústavního soudu ze dne 29. 7. 2013, sp. zn. I. ÚS 671/13 a sp. zn. II. ÚS 788/02.

[6] V dalším žalobním bodě namítá nepostoupení podnětů k přezkumu a návrh na povolení obnovy řízení, kdy namítal v odvolacím řízení, že nebyl vyrozuměn policisty o tom, že pokud zaplatí blokovou pokutu, budou mu také přičteny body, když jimi byl vždy ujistěn o tom, že mu žádné body přičteny nebudou. Proto považoval svůj souhlas s udělením blokové pokuty za neplatný. Souhlasí s tím, že správní orgán prvního stupně ani žalovaný nebyl příslušný k tomu vyřídit jeho podněty k provedení přezkumného řízení a návrhy na povolení obnovy řízení, ale pokud žalovaný dospěl k tomuto závěru, měl postupovat v souladu s ust. § 12 správního řádu a postoupit je příslušnému orgánu. Navíc ani žalobci nesdělil, na jaké orgány veřejné moci se má obrátit. Podle názoru žalobce se jedná o závažnou vadu řízení, která mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí, neboť pokud by žalovaný jeho podněty a návrhy postoupil, mohlo dojít ke zrušení podkladových rozhodnutí (pokutových bloků). Poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2016, čj. 2 AS 183/2016-38.

[7] Žalobce rovněž namítal nedoložení pokutových bloků a nevyhovění jeho návrhu na přerušování řízení, kdy pro správní orgán bylo jednoduché si je opatřit. Tím, že žalovaný nevyhověl jeho návrhu na přerušování řízení, bylo vydání napadeného rozhodnutí pro něj překvapivé, podle jeho názoru se jedná o řízení o žádosti, proto jeho návrhu měl podle ust. § 64 odst. 1 správního řádu žalovaný vyhovět. Považuje rovněž tuto vadu řízení za podstatnou, která mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí.

[8] V dalším žalobním bodě namítá vady výroku a oznámení o vybodování; výrok prvostupňového rozhodnutí považuje za neurčitý, neboť z něj není patrné, jaké záznamy bodů jsou potvrzovány, v jaké podobě a jakých přestupků se týkají.

[9] Dále žalobce namítal porušení zásady ne bis in idem, neboť vybodováním je trestán za něco, za co již byl potrestán.

[10] V poslední části žaloby žalobce a jeho právní zástupce nesouhlasí se zveřejňováním svých osobních údajů na webu Nejvyššího správního soudu a navrhuje anonymizaci rozhodnutí.

[11] Žalovaný s podanou žalobou nesouhlasil a navrhoval ji zamítnout jako nedůvodnou, když obsahově odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a proběhlé správní řízení. Námitka podjatosti byla zjevně opožděná, vybodování nemůže být přestupkem, v tomto řízení se nepřezkoumává správnost a zákonnost aktů veřejné moci a je na ně nutné pohlížet jako na správné a zákonné do okamžiku, kdy je příslušný orgán veřejné moci zruší, v den podání žalobce již uplynuly lhůty pro provedení přezkumného řízení a obnovy řízení, nesouhlasil s porušením zásady ne bis in idem.

[12] V odůvodnění napadeného rozhodnutí je mj. uvedeno, že správní orgán prvního stupně v řízení o námitkách zkoumá pouze to, zda existuje způsobilý podklad pro záznam v registru řidičů, zda byl tento záznam proveden v souladu se způsobilým podkladem a zda počet připsaných bodů odpovídá bodovému hodnocení. V tomto případě podklady (3x oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení, 1x rozhodnutí o uložení sankce za přestupek) shledány způsobilými pro záznam v registru řidičů. Pokud žalobce nesouhlasí se skutkovými závěry a právním posouzením obsažených v pokutových blocích a dovolává se jejich změny, nemůže tak činit v řízení o námitkách, žalovaný odkazuje na právní závěr z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 6. 2016, čj. 6 As 233/2015-58). O provedených záznamech bodů do evidenční karty nevznikly žádné pochybnosti, oznámení obsahují veškeré údaje, ze kterých lze určit komu, kdy, kde a za jaká jednání byla bloková pokuta uložena. Řízení o námitkách není sankční řízení, proto nebylo rozhodováno podle zákona o přestupcích, který nabyl účinnosti až po vydání prvostupňového správního rozhodnutí. Nedošlo dále k porušení ust. § 51 odst. 2 správního řádu, neboť správní orgán prvního stupně na základě podkladů oznámil žalobci dosažení 12 bodů v bodovém hodnocení řidiče, sám neprováděl důkazy mimo ústní jednání, nebylo tak nutné žalobce o ničem vyrozumívat, ten byl dne 24. 7. 2015 vyrozuměn o možnostech vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. I kdyby k porušení této zásady došlo, nemělo by vliv na zákonnost rozhodnutí v situaci, kdy správní orgán prvního stupně vycházel pouze z listin, s nimiž se žalobce mohl seznámit a vznést vůči nim výhrady. Konkrétní záznamy (přestupky) jsou podklady rozhodnutí, které mají být uvedeny v odůvodnění rozhodnutí, nikoliv ve výroku, výrok je tak srozumitelný. Ohledně námítky protiústavnosti bodového ohodnocení odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2018, čj. 10 As 288/2017-25. Ohledně odvolací argumentace týkající se vyžádání pokutových bloků je uvedeno, že tato část je zmatečná, neboť v daném případě se nejedná o řízení o žádosti (ve vztahu k žádosti o přerušování řízení). Žalovaný uvedl, že není povinností správního orgánu vyžádat si pokutové bloky, v daném případě ani neprobíhalo řízení o předběžné otázce,

proto nebyl dán důvod k přerušení správního řízení. S návrhem na přerušení řízení se měl vypořádat, což neučinil, což však nemá vliv na zákonnost rozhodnutí.

[13] V další části odůvodnění je zmíněno ust. § 14 odst. 1 správního řádu a uvedeno, že pochybnost o nepodjatosti musí být doložitelná a přezkoumatelná. Ohledně námítky vůči starostovi je uvedeno, že primátor není v případech, kdy je vedeno řízení v přenesené působnosti oprávněn jakkoliv rozhodovat či vstupovat do řízení, proti ministrovi pak nelze námitku vznést podle ust. § 14 odst. 6 správního řádu. Ohledně námítky vůči žalovanému je uvedeno, že se jedná o námitku zjevně opožděnou, neboť v prvostupňovém správním rozhodnutí byl žalobce upozorněn, kdo bude o odvolání rozhodovat, proti rozhodnutí vznesl blanketní odvolání, kde námitku nevznesl, ta byla poprvé uplatněna až dne 16. 11. 2017. Ohledně prekluze je uvedeno, že bodovým hodnocením se zajišťuje sledování opakovaného páčání přestupků, samo tak nemůže být přestupkem.

[14] Žalobce k vyjádření žalovaného podal repliku, v níž setrval na své argumentaci.

[15] Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, jež jeho vydání předcházelo, v mezích žalobních bodů, jimiž je vázán, vycházejí přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí správního orgánu (ust. § 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů – dále jen „s.ř.s.“), a o důvodnosti podané žaloby uvážil takto.

[16] V otázce přípustnosti vznesení námítky podjatosti se soud shoduje s právním závěrem, který v obsahově obdobné věci učinil Krajský soud v Plzni v rozsudku ze dne 31. ledna 2020, čj. 17 A 184/2018-85, kasační stížnost proti tomuto rozsudku pak zamítl Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 22. září 2020, čj. 10 As 94/2020-36. Tyto rozsudky správních soudů jsou pozdější, než žalobcem namítané obecnější rozsudky starší, proto soud vychází z nich. V této věci tak má soud za to, že vznesení této námítky prakticky téhož obsahu bylo opožděné, a že nebylo žalobci nijak znemožněno, proto hodnocení této námítky mohl provést žalovaný v odůvodnění rozhodnutí. V dané věci žalobce podal odvolání dne 5. 10. 2015 (blanketní), přičemž byl vyzván k odstranění nedostatků tohoto podání a byla mu stanovena lhůta, tato výzva byla žalobci doručena dne 30. 10. 2015, žalobce doplnění odvolání včetně námítky podjatosti podal až dne 16. 11. 2017. Soud se tak ztotožňuje s žalovaným, že podání námítky podjatosti bylo provedeno zjevně opožděně. Za tohoto stavu tak žalovaný oprávněně k takové námitce nepřihlédl v souladu s ust. § 14 odst. 2 správního řádu. Další rozbor prvních dvou žalobních bodů tak podle názoru soudu nemá smyslu, neboť nemůže shora uvedený závěr zpochybnit.

[17] Ohledně namítané prekluze práva soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. února 2021, čj. 9 As 245/201-38, kde je tato právní otázka vyřešena, a s níž zdejší soud souhlasí. Tento rozsudek Nejvyššího správního soudu je pozdější, než žalobcem namítané rozsudky starší, proto soud vychází z něj. Proto nelze na tuto situaci vztáhnout závěry týkající se prekluze, neboť se nejedná a nejednalo ani o přestupek, ani o jiný správní delikt.

[18] Ohledně námitky nedodržení zásady bezprostřednosti a nedodržení postupu podle ust. § 51 odst. 2 správního řádu soud odkazuje na právní závěr, který uvedl Krajský soud v Hradci Králové v rozsudku ze dne 5. března 2019, čj. 30 A 75/2017-77, s nímž zdejší soud souhlasí. Ve vztahu k námitkám uváděným v této žalobě soud uvádí, že z obsahu správního spisu plyne, že neprobíhalo žádné dokazování mimo ústní jednání, když prvostupňové správní rozhodnutí stojí na listinách, které vzalo za podklad pro své rozhodnutí. Pro zachování účastenských práv, kterými je možnost zpochybnění skutečností v těchto listinách uvedených, tak podle názoru soudu plně postačuje oznámit účastníkovi řízení možnost seznámit se s podklady pro rozhodnutí, což se v daném případě stalo. Ohledně té části námitky, v níž žalobce uvádí, že podle jeho názoru je dokazováním mimo ústní jednání seznámení odvolacího úřadu s obsahem spisu, pak soud s takovým názorem nesouhlasí, neboť tato činnost nemůže být z povahy věci dokazováním, ale přezkumem v rámci úřední činnosti. Podle názoru soudu tak nelze na danou věc aplikovat žalobcem uváděnou judikaturu, která se týká projednání přestupků, neboť v dané věci se o přestupek nejedná, jak soud uváděl shora.

[19] V dalším žalobním bodě žalobce namítá nepostoupení podnětů k přezkumu a návrhů na povolení obnovy řízení. V daném případě z obsahu žalobcem podaného odvolání nelze podle názoru soudu vůbec nijak dovodit, že by jím žalobce mínil podání příslušného podání jinému správnímu orgánu. Žalobce podal odvolání, v němž označil napadené rozhodnutí a uvedl, proti čemu jej podává, a v jeho textu uváděl své námitky proti jiným správním rozhodnutím, jejichž zákonnost není v tomto správním řízení podstatným bodem pro rozhodnutí. Nejedná se tak o podání, které by směřovalo proti jinému než věcně nebo místně příslušnému orgánu, a žalovaný tak neměl povinnost postupovat podle ust. § 12 správního řádu, ale stačilo, aby v odůvodnění vypořádal svůj postoj v rámci projednání odvolání. Pokud žalobce uváděl, že nesouhlasil s postupem při uložení bodů, pak je nutné znovu uvést, že měl tento nesouhlas uplatňovat v příslušném správním řízení, kde k uložení pokuty došlo, nikoliv v tomto správním řízení.

[20] Žalobce dále nesouhlasil s tím, že v řízení nebyly doloženy pokutové bloky a že nebylo vyhověno jeho návrhu na přerušení řízení. Ohledně doložení pokutových bloků soud uvádí, že ne každá námitka si vyžádá povinnost předložení těchto pokutových bloků, když pokud je tato námitka pouze velice obecná, tento následek nemůže vyvolat. V dané věci žalobce v žalobě neuvedl jedinou skutečnost, proč tyto pokutové bloky zpochybňuje, jeho žalobní námitka je pouze velice obecně vedena tím, že nebyly do spisu založeny. Naopak v odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný konkrétně uvedl, proč tyto bloky jsou způsobilé pro záznam bodů (str. 3 až 4 odůvodnění napadeného rozhodnutí). Ve smyslu obecnosti této žalobní námitky tak soud uzavírá, že žalobce v žalobě proti konkrétním závěrům uvedeným v odůvodnění napadeného rozhodnutí nic konkrétního nenamítá, proto samotná skutečnost, že pokutové bloky nebyly do spisu založeny, žádnou důvodnou vadu řízení nezakládá. Pokud žalobce uváděl, že nebylo vyhověno jeho návrhu na přerušení řízení, pak v odůvodnění je dostatečně jasně uvedeno, že ust. § 64 odst. 1 správního řádu nelze v dané věci aplikovat, s čímž se soud ztotožňuje, neboť tato skutečnost (že se nejedná o řízení o žádosti) je patrná již z povahy věci samé a celého odůvodnění správního rozhodnutí. Předmětem tohoto správního řízení je vypořádání námitek proti záznamu bodů v kartě řidiče, což je řízení z moci úřední, proto i vypořádání žalobcem podaných námitek musí tento osud řízení sledovat (rozhodnutím se nejen

námítky zamítají, ale provedený záznam bodů se potvrzuje). Námítky pak jsou specifickým opravným prostředkem, nikoliv žádostí ve smyslu správního řádu, neboť se jimi žádné další správní řízení o žádosti nijak nezahajuje.

[21] Pokud žalobce namítal vadu výroku a oznámení o vybodování, pak soud nic takového nezjistil, a v posouzení této námítky odkazuje na odůvodnění rozsudku zdejšího soudu ze dne 28. listopadu 2019, čj. 14 A 39/2018-35 (odst. 38 – 40). Vzhledem k tomu že tento žalobní bod je totožný, jaký byl v odkazovaném rozsudku, soud na tento rozsudek odkazuje.

[22] V dalším žalobním bodě žalobce namítá porušení zásady ne bis in idem ve velmi obecné rovině. Soud odkazuje na právní závěr, který uvedl ve svém rozsudku ze dne 18. 7. 2019, č. j. 6 A 212/2017 - 50, s nímž souhlasí a na nějž odkazuje, kdy záznam bodů a dosažení jejich určitého počtu není dalším trestem za již potrestané skutky, ale jiným opatřením.

[23] V poslední části žaloby žalobce a jeho právní zástupce uvádějí svůj nesouhlas se zveřejňováním svých osobních údajů. Tato námitka směřuje vůči Nejvyššímu správnímu soudu, soud se tak k ní nemůže vyjadřovat, přičemž zdejší soud osobní údaje účastníků řízení ve verzi, kterou zveřejňuje způsobem umožňující dálkový přístup, vždy anonymizuje.

[24] V dané věci tak soud uzavírá, že podanou žalobu nepovažuje za důvodnou a proto ji zamítl (ust. § 78 odst. 7 s.ř.s.).

[25] Ve věci soud rozhodl rozsudkem bez nařízení jednání, neboť účastníci proti takovému postupu neměli ve stanovené lhůtě námitek a jednání k projednání žaloby nebylo nutné, když soud neprováděl další dokazování (ust. § 51 odst. 1 s.ř.s.).

[26] Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého má účastník, který měl ve věci úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem. Vzhledem k tomu, že žalovanému státu tyto nevznikly, soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou (2) týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje,

v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 25. února 2021

JUDr. Ladislav Hejtmánek, v.r.
předseda senátu